

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	3Cdo/1/2024
Identifikačné číslo spisu:	6121299879
Dátum vydania rozhodnutia:	19.02.2025
Meno a priezvisko:	Mgr. Renáta Gavalcová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2025:6121299879.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v spore žalobcu obchodnej spoločnosti T.O.P. AUTO PREMIUM, a.s., Bratislava, Rožňavská 30, IČO: 35970880, zastúpeného spoločnosťou EG LEGAL, s.r.o., Bratislava, Konventná 9, IČO: 51852080, proti žalovanému K. N. J., narodenému M. zastúpenému spoločnosťou Advokátska kancelária JUDr. Jana Uhrínová s. r. o., Bratislava, Bezručova 1, IČO: 52424944, o 31.889,54 eura s príslušenstvom, vedenom na Okresnom súde Trnava pod sp. zn. 35Csp/22/2021, o dovolaní žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Trnave z 30. júna 2023 sp. zn. 32CoCsp/1/2022, takto

rozhodol:

I. Dovolanie o d m i e t a.

II. Žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

Odôvodnenie

1. Okresný súd Trnava (ďalej aj ako „súd prvej inštancie“ alebo „okresný súd“) rozsudkom zo 16. mája 2022 č. k. 35Csp/22/2021-224 uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi sumu 31.070,92 eura, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 31.070,92 eura od 02. 06. 2021 do zaplatenia, to všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku (výrok I.); vo zvyšku žalobu zamietol (výrok II.); a určil, že žalobca má voči žalovanému nárok na náhradu trov konania v rozsahu 81,44 % (výrok III.).

1.1. Žalobca sa žalobou doručenou súdu dňa 15. 04. 2021 domáhal uloženia povinnosti žalovanému, zaplatiť mu sumu 818,62 eura s príslušenstvom, a to titulom jeho nároku na zaplatenie odplaty za dodané náhradné diely a následnú realizáciu opráv na motorovom vozidle žalovaného - S., číslo podvozku I. (ďalej len „vozidlo“). Špecifikácia dodaných náhradných dielov a rozsah vykonaných prác na vozidle sú uvedené vo faktúre žalobcu č. XXXXXXXXX.

1.2. Súd prvej inštancie uviedol, že predmetom konania je nárok žalobcu na zaplatenie ceny opravy poškodeného vozidla. Súd záväzkový vzťah medzi sporovými stranami kvalifikoval ako vzťah zo zmluvy o dielo, keď obsah zmluvného vzťahu podradil pod ustanovenie § 631 a § 632 OZ. Predmetom zákazky bola oprava havarovaného vozidla. V čase odovzdania vozidla do dispozície žalobcu bol vyhotovený zákazkový list na meno žalovaného, ktorý ho vo svojom mene zároveň podpísal. Súd považoval za preukázanú a v podstate nespornú skutočnosť, že vlastníkom vozidla bola v čase uzatvorenia zmluvného

vzťahu spoločnosť P3M. Súd sa ale nestotožnil s tým, že s ohľadom na uvedený vlastnícky vzťah nie je žalovaný pasívne vecne legitimovaný, keď pasívna vecná legitimácia nezávisí len od toho, či je, alebo nie je žalovaný vlastníkom vozidla, ale osobitne v tomto spore závisí aj od toho, či žalovaný je, alebo nie je osobne nositeľom zmluvnej povinnosti vyplývajúcej zo záväzkového vzťahu so žalobcom, nakoľko osobne podpísal zákazkový list.

1.3. Z dokazovania sa nepreukázala skutočnosť, že by žalovaný v čase podpisu zákazkového listu žalobcovi tvrdil, že zmluvnou stranou, s ktorou žalobca uzatvára zmluvný vzťah, je obchodná spoločnosť, nie on osobne, a že by sa žalobcovi preukázal tým, že koná za obchodnú spoločnosť v súlade so spôsobom korešpondujúcim so zápisom v obchodnom registri. Za prvoradú skutočnosť považuje preto súd to, že v zákazkovom liste, ktorý žalovaný osobne podpísal, bol ako zákazník označený sám žalovaný bez toho, aby k svojmu podpisu alebo na inej časti uvedenej listiny pripojil aj označenie obchodnej spoločnosti. V čase vzniku zmluvného vzťahu navyše nebolo vozidlo registrované na príslušnom správnom orgáne a nebol vystavený technický preukaz umožňujúci identifikovať vlastníka/držiteľa vozidla na základe takejto verejnej listiny. Žalobca tak mohol zmluvného partnera identifikovať výlučne na základe jeho vyhlásenia, nie na základe údajov zapísaných v technickom preukaze. Navyše, v neprospech žalovaného svedčí aj tá skutočnosť, že aj tzv. prevozné značky vozidla boli vystavené na meno žalovaného. Žalovanému ako osobe, v ktorej dispozícii bolo vozidlo, a ktorý bol zároveň aj jediným spoločníkom spoločnosti P3M, nebránila žiadna prekážka v tom, aby vykonal na príslušnom správnom orgáne úkony evidencie vlastníctva a držby vozidla. V správnom konaní správny orgán skúma nadobudnutie vlastníckeho práva, resp. držby, a to aj na základe dokladu o nadobudnutí vozidla. Súd poukazuje na § 114 ods. 1 až 3 z. č. 8/2009 o cestnej premávke. Pokiaľ aj žalovaný tvrdil, že nikdy nebol vlastníkom motorového vozidla, túto skutočnosť preukazoval žalobcovi až následne v čase vzniku sporu o zaplatenie a o spôsobe vystavenia faktúry, ale nie v čase uzatvorenia zmluvného vzťahu, kedy by táto skutočnosť bola pre žalobcu relevantná. V rozhodnom čase ale žalovaný vystupoval vo vzťahu k žalobcovi v súvislosti s opravou vozidla ako fyzická osoba konajúca vo svojom mene a na vlastný účet. Ani z hľadiska obsahu záväzku súd nemá za to, že žalobca sa mohol dôvodne domnievať, že zmluvný vzťah sa mal týkať obchodnej spoločnosti. Vozidlo bolo osobné motorové vozidlo na osobnú prepravu, kategorizované ako športové vozidlo, ktoré spravidla nie je určené aj na podnikanie. Preto ani z obsahu samotného záväzku nemohol žalobca dospieť k záveru o tom, že záväzok sa týka podnikateľskej činnosti obchodnej spoločnosti, v ktorej bol žalovaný jediný konateľ a spoločník.

1.4. Navyše skutočnosť, že žalobca sa dôvodne mohol domnievať, že zmluvnou stranou je žalovaný, vyplýva aj z ďalších okolností. V rámci oznámenia poisťovne a vystavenia tzv. listiny o poistnom krytí, poisťovňa označila poškodeného ako žalovaného, teda fyzickú osobu, nie obchodnú spoločnosť žalovaného. Taktiež žalovaný v rámci emailovej komunikácie so žalobcom dňa 03. 09. 2019 požadoval urýchlenú realizáciu opráv, pričom vystupoval ako fyzická osoba konajúca vo vlastnom mene a na vlastný účet, keď súčasne uviedol, že nie je nutné čakať na stanovisko poisťovne, že náklady opravy uhradí, pričom neuvádzal žiadne označenie, že koná alebo konal v súvislosti s danou opravou ako konateľ obchodnej spoločnosti. Žalobca preto podľa názoru súdu vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti dôvodne nadobudol presvedčenie, že zmluvný vzťah týkajúci sa opravy vozidla uzatvára žalovaný ako fyzická osoba. Žalobca bez prípadného upozornenia zo strany žalovaného a preukázania tvrdení zo strany žalovaného o vlastníctve vozidla, objektívne nemohol ustáliť, kto v danom čase bol vlastníkom motorového vozidla, pričom ani z tvrdení žalovaného nevyplývalo, že žalovaný žalobcovi preukazoval vlastnícke právo obchodnej spoločnosti k vozidlu napríklad kúpnu zmluvou. Následné konanie žalovaného ex post nie je spôsobilé meniť skutkové okolnosti rozhodné v čase uzatvorenia zmluvného vzťahu. Od žalovaného je možné očakávať primeranú mieru opatrnosti, kedy mohol a mal označiť, kto bude zmluvnou stranou, keďže bez jeho súčinnosti žalobca túto skutočnosť poznať objektívne nemohol.

1.5. Súd preto dospel k záveru, že žalovaný neunesol dôkazné bremeno o tom, že v čase podpisu zákazkového listu konal ako štatutárny orgán obchodnej spoločnosti. Súd zdôraznil, že vlastníctvo vozidla ako hnutelnej veci sa spravidla nadobúda prevodom, pričom evidencia na dopravnom inšpektoráte má evidenčný charakter, kedy verejná listina deklaruje vlastnícky vzťah k vozidlu. Spoločnosť P3M nadobudla vozidlo v apríli 2019, pričom v zákonnej 30 dňovej lehote nevykonala jeho evidenciu na dopravnom inšpektoráte, pričom evidencia vozidla by umožnila tretím osobám jednoznačne identifikovať vlastníka/držiteľa vozidla. Uvedené nekonanie žalovaného (ako konateľa P3M) nie je možné

pričítať na ťarchu žalobcu, a preto sa ani samotný žalovaný nemôže dovolávať ochrany z titulu toho, že žalobca mal vedieť, kto je vlastníkom vozidla a toho označiť ako zmluvnú stranu. Navyše z vykonaného dokazovania vyplynulo, že konanie žalovaného pôsobilo zmätočne, ak konal ohľadom identického vozidla zároveň vo vzťahu k iným osobám ako konateľ P3M (napr. nákup náhradných dielov, označenie údajov o vlastníkovi vozidla v zázname o dopravnej nehode, kontrola originality), a v prípade iných úkonov ako fyzická osoba (napr. prevzatie evidenčných značiek, komunikácia s poisťovňou UNION, komunikácia so spoločnosťou TECHCAR Slovakia), pričom sám deklaruje, že od nadobudnutia vozidla bola jeho vlastníkom spoločnosť P3M.

1.6. Z uvedeného má súd za to, že pri realizácii písomných právnych úkonov, ako aj z následného správania žalovaného vyplynulo, že voči žalobcovi vystupoval ako fyzická osoba bez toho, aby uviedol, že koná za obchodnú spoločnosť. Rovnako tak konal aj pri prevzatí vozidla po oprave, ktoré prevzal ako fyzická osoba, nie ako štatutárny orgán právnickej osoby. Vzhľadom na uvedené súd vo výroku I. priznal žalobcovi časť ním uplatnenej istiny vo výške 31.070,92 eura. Súd zároveň priznal žalobcovi aj nárok na úroky z omeškania v zákonnej výške 5 % ročne zo sumy 31.070,92 eura, počnúc dňom nasledujúcim po doručení žaloby žalovanému, kedy žaloba o zaplatenie tejto časti nároku bola doručená žalovanému 01. 06. 2021. Vychádzajúc z uvedeného má žalobca nárok na zaplatenie úroku z omeškania vo výške o 5 percentuálnych bodov viac, ako je základná úroková sadzba Európskej centrálnej banky, platná k prvému dňu omeškania s plnením peňažného dlhu (02. 06. 2021), kedy výška základnej úrokovej sadzby bola 0,00 %. Súd vo výroku II. zamietol nárok žalobcu na zaplatenie úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 31.070,92 eura od 26. 11. 2019 do 01. 06. 2021, nakoľko nebolo preukázané, že žalovaný sa dostal do omeškania s úhradou dlžnej sumy už dňa 26. 11. 2019. Vo vzťahu k nároku na zaplatenie sumy 818,62 eura s príslušenstvom žalobca tvrdil, že zákazka na servis vyfakturovaná na uvedenú čiastku sa týka fyzickej osoby žalovaného. Žalovaný poprel túto skutočnosť s poukazom na nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie, pričom dôkazné bremeno znášal žalobca. Z vykonaného dokazovania súd nemohol dospieť k záveru, že zmluvnou stranou na vykonanie zákazky je žalovaný. Okrem toho sám žalobca uviedol, že servisné výkony sa týkali reklamovaných väd vozidla, pričom v takom prípade povinnosťou objednávateľa nie je znášať náklady spojené s reklamáciou. Súd tak vo výroku II. tohto rozsudku zamietol aj nárok žalobcu na zaplatenie zostatku uplatnenej sumy vo výške 818,62 eura, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 818,62 eura od 13. 10. 2020 do zaplatenia.

1.7. O trovách konania rozhodol tak, že žalobcovi voči žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 81,44 %. Takéto svoje rozhodnutie odôvodnil právne podľa § 255 ods. 1 a § 262 ods. 1 a ods. 2 CSP (zákon č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov, ďalej len „CSP“) a vecne potrebou priznania žalovanému nároku na náhradu trov konania v rozsahu jeho čistého úspechu v spore, teda v rozsahu 81,44 %. Žalobca si žalobou uplatňoval nárok na zaplatenie istiny v celkovej sume 31.889,54 eura. Súd priznal žalobcovi nárok v celkovej výške 31.070,92 eura. Súd zamietol nárok vo výške 3.176,60 eura (818,62 eura + 2.357,98 eura ako úroky z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 31.070,92 eura od 26. 11. 2019 do 01. 06. 2021). Žalobca bol v konaní úspešný v rozsahu 90,72 % (31.070,92 eura/ 34.247,52 eura, ktorá suma pozostáva zo súčtu uplatnených nárokov vo výške 31.889,54 eura a sumy 2.357,98 eura ako úrokov z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 31.070,92 eura od 26. 11. 2019 do 01. 06. 2021). Žalovaný bol v konaní úspešný v rozsahu 9,28 % (3.176,60 eura/ 34.247,52 eura). Celkový úspech žalobcu bol potom 81,44 % (90,72 % - 9,28 %).

2. Krajský súd v Trnave (ďalej aj ako „odvolací súd“ alebo „krajský súd“) na odvolanie žalovaného voči výroku I. a III., rozsudkom z 30. júna 2023 sp. zn. 32CoCsp/1/2022 rozhodol tak, že:

„I. Odvolací súd o p r a v u j e v záhlaví (úvodnej časti) písomného vyhotovenia rozsudku Okresného súdu Trnava z 16. mája 2022, č. k. 35Csp/22/2021-224 označenie žalobcu tak, že žalobcom je: T.O.P. AUTO PREMIUM, a.s., IČO: 35970880, adresa sídla Bratislava, Rožňavská 30. Zároveň odvolací súd o p r a v u j e údaj o titule žalovaného tak, že tam uvedený nesprávny údaj v znení „Bc.“ nahrádza správnym, a to „Mgr.“.

II. Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie vo výroku I. a III. p o t v r d z u j e .

III. Žalobcovi voči žalovanému priznáva nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 % s tým, že o výške tejto náhrady rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.“

2.1. Odvolací súd vo svojom rozhodnutí dôvodil, že neobstoí námetka žalovaného, že napriek tomu, že žalovaný podpísal zákazkový list ako fyzická osoba, mal žalobca vystaviť zákazkový list na spoločnosť P3M a ak tak nekoná, vystavil zákazku nesprávne a takéto nesprávne vystavenie zákazky nemôže ísť na ťarchu žalobcu, nakoľko ak žalovaný pri objednávaní spornej opravy žalovanému nedal žiadnym spôsobom najavo, že koná v mene a na účet spoločnosti P3M a zákazkový list vystavený žalobcom na žalovaného ako fyzickú osobu, žalovaný podpísal ako fyzická osoba, a teda opravu objednal ako fyzická osoba, žalobca zákazku na opravu vyhotovil správne, o čom svedčí jej samotný, v konaní nesporný, písomne zachytený obsah Zákazka na servis M. zo 17. 07. 2019 a na ňu nadväzujúci email žalovaného z 03. 09. 2019, vystupujúceho ako objednávateľ opravy, adresovaný žalobcovi ako zhotoviteľovi opravy. V tejto súvislosti odvolací súd dodal, že neobstoí ani námetka žalovaného, že z dokazovania vyplynulo, že tu existovala zaužívaná obchodná prax a žalobcovi, resp. pracovníkom žalobcu bolo s ohľadom na túto prax (všetky predchádzajúce zákazky na servis, faktúry, objednávky dielov žalobca evidoval na spoločnosť P3M) zrejme, že žalovaný konal ako štatutárny orgán spoločnosti P3M, nie ako fyzická osoba. Z priloženej emailovej komunikácie totiž nebolo možné dospieť k záveru, kto bol objednávateľom predchádzajúcich zakaziek, objednávateľom náhradných dielov a pod., a teda, že v týchto predchádzajúcich obchodných vzťahoch objednávky žalovaného ako fyzickej osoby žalobca bez ďalšieho, (vychádzajúc so zaužívanej obchodnej praxe so spoločnosťou P3M), považoval za objednávky spoločnosti P3M. Samotná skutočnosť, že žalovaný následne po objednaní náhradných dielov alebo servisu vozidla komunikoval so žalobcom z emailovej adresy J., nepreukazuje skutočnosť, kto bol objednávateľom tovarov a služieb, ktorých sa táto komunikácia týkala. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že každá zákazka a každá kúpa dielov je samostatný právny úkon a žalobca ako dodávateľ uzatvára obchod s tým, kto pri uzatváraní toho ktorého zmluvného vzťahu vystupuje ako objednávateľ, kupujúci a pod.. Odvolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvej inštancie, že je na objednávateľovi/kupujúcom, aby druhej zmluvnej strane pri uzatváraní zmluvy jednoznačne a nezameniteľne prezentoval svoju právnu subjektivitu a v prípade, že fyzická osoba koná v mene spoločnosti ako konateľ, aby tieto skutočnosti jednoznačne druhej zmluvnej strane pri každej samostatnej zmluve uviedol, (v prejednávanej veci totiž nešlo o akési plnenie v rámci uzatvorenej rámcovej zmluvy a pod.).

2.2. Neobstoí potom ani námetka žalovaného o nesprávnosti záveru súdu prvej inštancie, že ak z právneho úkonu nevyplyva, že niekto koná za niekoho iného, koná vo vlastnom mene. Práve naopak, takýto záver súdu prvej inštancie odvolací súd považuje za správny. V konaní bolo nesporným, že žalovaný konal ako fyzická osoba konajúca vo svojom mene a na vlastný účet, a že pri objednávaní opravy vozidla žalobcu žiadnym spôsobom neinformoval, že koná ako konateľ spoločnosti P3M a opravu objednáva v jej mene a na jej účet. Podľa § 151 ods. 1 a 2 bol súd povinný z takýchto skutkových tvrdení vychádzať. Neobstoí ani námetka/argumentácia žalovaného prednesená na pojednávaní súdu prvej inštancie, že bol to žalobca, kto si mal preveriť, kto je objednávateľom/kto si služby objednáva a zo svojho systému to mal vedieť/mohol a mal možnosť identifikovať objednávateľa ako spoločnosť P3M. Oba subjekty (žalovaného a spoločnosť P3M) totiž spájalo len meno a priezvisko konateľa právnickej osoby a konajúcej fyzickej osoby, a tak nebol reálny dôvod, aby systém tieto osoby stotožnil, teda aby podľa mena a priezviska objednávateľa „„, bytom J.“ tohto stotožnil s právnickou osobou s odlišným obchodným menom, identifikačným číslom a sídlom spoločnosti, (spoločnosťou P3M, s.r.o., IČO: 36651991, adresa sídla Bulharská 42, Trnava), ktorej konateľom je fyzická osoba - objednávajúca opravu.

2.3. Nedôvodnou bola aj námetka žalovaného, že tento žiadal o vystavenie faktúry na spoločnosť P3M a mal vôľu faktúru uhradiť, ale za spoločnosť P3M, nie ako fyzická osoba, že žalovaný opakovane telefonicky aj emailovo urgovoal žalobcu, aby vystavil faktúru správne, že žalobca však vystavil aj ďalšiu faktúru nesprávne, aj keď už bol oboznámený a upozornený z predložených dôkazov, že predmetné vozidlo je majetkom spoločnosti P3M, že žalovanému muselo byť zrejme, že vozidlo je vo vlastníctve tejto spoločnosti, nakoľko mal k dispozícii kúpnu zmluvu na vozidlo, ako aj faktúru, ktorými táto spoločnosť vozidlo nadobudla, že žalobca takisto disponuje technickým preukazom k motorovému vozidlu predchádzajúceho vlastníka. Vzhľadom na predmet tohto konania (nárok zhotoviteľa voči objednávateľovi na plnenie zo zmluvy o oprave vozidla - na zaplatenie ceny opravy vozidla) totiž sama skutočnosť, kto bol v čase vzniku zmluvy o vykonaní opravy vlastníkom vozidla, a či zhotoviteľ mal vedomosť o tom, kto je vlastníkom vozidla, ktoré malo byť predmetom žalobcom objednanej opravy, nie je pre rozhodnutie vo veci podstatná. Podstatným je len to, kto si opravu vozidla objednal, teda kto

uzatvoril zmluvu o oprave vozidla so žalobcom. Pre rozhodnutie vo veci nie je podstatným ani to, či si servis uplatňuje zádržné právo na predmetné vozidlo, prípadne či porušuje svoje povinnosti pri správe cudzieho majetku, nakoľko § 524 OZ upravujúci právo veriteľa postúpiť svoju pohľadávku tretej osobe nepodmieňuje platnosť takéhoto právneho úkonu veriteľa predchádzajúcim vydaním predmetu opravy objednávateľovi opravy. Odvolací súd preto podľa § 387 ods. 1 a 2 CSP napadnuté rozhodnutie súdu prvej inštancie vo výrokoch I. a III. ako vecne správne potvrdil, keď tento správne v súlade s ustanovením § 255 ods. 2 CSP rozhodol i o náhrade trov konania.

2.4. Žalobca bol v odvolacom konaní v plnom rozsahu úspešný (§ 255 ods. 1 CSP) a vznikol mu nárok na náhradu trov konania. O nároku na náhradu trov rozhodol odvolací súd podľa ustanovení § 396 ods. 1 a § 262 ods. 1 CSP. O výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia odvolacieho súdu samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 CSP).

3. Proti výroku II. a III. tohto rozsudku odvolacieho súdu podal dovolanie žalovaný (ďalej aj „dovolateľ“), jeho prípustnosť odôvodnil § 420 písm. f) CSP.

3.1. Podľa dovolateľa na miesto právneho predchodcu žalobcu T.O.P. AUTO Bratislava a.s., IČO: 35721014, vstúpila na strane žalobcu nová spoločnosť T.O.P. AUTO PREMIUM, a.s. IČO: 35970880. Táto skutočnosť nebola dovolateľovi nikdy oznámená, že bola pohľadávka postúpená spoločnosti T.O.P. AUTO PREMIUM, a.s. IČO: 35970880. Jedná sa o spoločnosť, ktorá je samostatný právny subjekt a vystupuje aj pod iným IČO-m, teda z tohto dôvodu nebola daná aktívna legitimácia žalobcu. Pokiaľ dlžník nie je informovaný o prevode pohľadávky postúpením oznámením postupcu alebo preukázaním postupníka, tento prevod voči nemu ex lege nie je účinný a je oprávnený zbaviť sa svojho dlhu plnením pôvodnému veriteľovi (postupcovi). Podľa právneho názoru dovolateľa nedošlo k relevantnému oznámeniu postupcu a ani postupníka o postúpení pohľadávky dlžníkovi preto, nemaže byť bez ďalšieho založená aktívna legitimácia žalobcu na vymáhanie postúpenej pohľadávky, a preto mal súd v konaní skúmať ako prejudiciálnu otázku existenciu, resp. platnosť zmluvy o postúpení.

3.2. Ďalej uvádza, že žalovaný nedoniesol do opravy nikdy vozidlo ako fyzická osoba, ale ako konateľ spoločnosti P3M s.r.o.. Súdy sa nestotožnili s argumentáciou žalovaného, že konal ako konateľ spoločnosti P3M s.r.o., ktorá bola aj vlastníkom motorového vozidla. Je v rozpore s obchodnými zvyklosťami, aby zákazník pri odovzdávaní motorového vozidla do servisu dopisoval k predtlačnému svojmu menu ešte názov spoločnosti, za ktorú koná a ako koná. Nejedná sa o bežnú a zaužívanú prax pri preberaní vozidla do opravy. Pri tejto zákazke bolo rovnako v časti kde zákazník potvrdzuje podpisom iba to, že do opravy vozidlo odovzdal, nie jeho právny vzťah k nemu uvedené meno J. napriek tomu, že v časti zákazkového listu hore bolo uvedené P3M s.r.o.. Teda z tohto vyplýva, že vozidlo už bolo evidované v databáze servisu ako vozidlo, ktorého je vlastníkom spoločnosť P3M s.r.o.. Počas celého konania žalovaný namietal svoju pasívnu legitimáciu a preukázal, že vlastníkom vozidla je spoločnosť P3M s.r.o. IČO: 36651991, toto však aj krajský súd v odôvodnení svojho rozsudku aj potvrdil, že vlastníkom vozidla je spoločnosť P3M s.r.o., nakoľko táto skutočnosť vyplýva z viacerých listinných dôkazov založených v spise. Žalovaný uvádza, že je fyzická osoba a vzniknutý vzťah v tomto kontexte treba považovať za vzťah spotrebiteľský, preto nemôže ísť na ťarchu žalovaného, ktorý nevytvoril zákazkový list, že bolo na ňom uvedené nesprávne meno, resp. chýbalo uvedenie obchodného mena spoločnosti P3M s.r.o., obzvlášť za predpokladu, že medzi nimi už existovala zaužívaná obchodná prax z predošlého zmluvného vzťahu. Ochrana slabšej strany spočíva v tom, že sa jej priznáva viac práv za účelom docielenia rovného postavenia s druhou stranou sporu, a teda dôsledného naplnenia princípu rovnosti zbraní. Dovolateľ považuje rozsudok krajského súdu ako aj okresného súdu za nedostatočne odôvodnený, tiež pokiaľ ide o záver, že dovolateľ neunesol dôkazné bremeno, že konal ako konateľ spoločnosti P3M s.r.o., i napriek tomu, že okresný súd sa rozsiahlo vyporiadal v rozsudku s argumentáciou v prospech žalobcu, nebral však do úvahy argumentáciu žalovaného. Vzhľadom na vyššie uvedené bola porušená zásada rovnosti zbraní a porušené právo na spravodlivý proces. Z týchto dôvodov dovolateľ dospel k záveru, že v prejednávanej veci je potrebné navrhnuť odklad vykonateľnosti napadnutého rozsudku. V danom prípade obzvlášť za predpokladu, že žalobca vozidlo do dnešného dňa zadržiava a odmieta ho vydať, i napriek tomu, že je majetkom spoločnosti P3M s.r.o..

3.3. Dovolateľ navrhuje, aby dovolací súd zrušil výrok II. napadnutého rozsudku odvolacieho súdu a výrok I. a III. rozsudku súdu prvej inštancie a vec vrátil na ďalšie konanie súdu prvej inštancie. Taktiež aby dovolací súd v súlade s § 444 ods. 1 CSP na základe dôvodov hodných osobitného zreteľa odložil

vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

4. Žalobca vo svojom vyjadrení k dovolaniu uviedol, že súd prvej a druhej inštancie správnym procesným postupom vyhodnotil predmetné konanie, vykonaným dokazovaním dospel k správnym skutkovým zisteniam a jeho závery vychádzajú zo správneho posúdenia veci. Žalobca zopakoval svoje tvrdenia, ktoré uvádzal počas predmetného konania. Podľa žalobcu žalovaný nijakým spôsobom nepreukázal, že existujú dôvody osobitného zreteľa, v zmysle ktorých by mal súd rozhodnúť o odklade vykonateľnosti. Žalobca navrhuje, aby dovolací súd potvrdil rozsudky krajského a okresného súdu, a aby zamietol odložiť vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia.

5. Podľa § 444 ods. 1, 2 CSP, dovolací súd môže na návrh odložiť právoplatnosť a vykonateľnosť napadnutého rozhodnutia, ak sú tu dôvody hodné osobitného zreteľa.

6. Dovolací súd nezistil splnenie podmienok pre odklad vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia podľa ustanovenia § 444 ods. 1 CSP a v súlade s ustálenou praxou o tom nevydal samostatné rozhodnutie (pozri napr. rozhodnutia najvyššieho súdu sp. zn. 4Cdo/144/2019 alebo 2Cdo/91/2021, ktoré prešlo aj testom ústavnosti, viď IV. ÚS 578/2022 a v ňom odkaz na rozhodnutie najvyššieho súdu sp. zn. 4SŽ/165/95).

7. Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 35 CSP), po zistení, že dovolanie podala v stanovenej lehote (§ 427 ods. 1 CSP) strana zastúpená v súlade so zákonom (§ 429 ods. 1 CSP), v ktorej neprospech bolo napadnuté rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), bez nariadenia pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie treba odmietnuť. Na odôvodnenie uvedeného záveru dovolací súd uvádza nasledovné:

8. Podľa § 419 CSP proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. Rozhodnutia odvolacieho súdu, proti ktorým je dovolanie prípustné sú vymenované v § 420 a § 421 CSP.

9. Dovolací súd je dovolacími dôvodmi viazaný (§ 440 CSP). Dovolacím dôvodom je nesprávnosť vytýkaná v dovolaní (porovnaj § 428 CSP). Pokiaľ nemá dovolanie vykazovať nedostatky, ktoré v konečnom dôsledku vedú k jeho odmietnutiu podľa § 447 písm. f) CSP, je (procesnou) povinnosťou dovolateľa vysvetliť, z čoho konkrétne vyvodzuje prípustnosť dovolania a v spojitosti s tým označiť v dovolaní náležitým spôsobom tiež dovolací dôvod. V dôsledku spomenutej viazanosti neskúma dovolací súd správnosť napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu nad rozsah, ktorý dovolateľ vymedzil v dovolaní uplatneným dovolacím dôvodom.

10. Dovolanie prípustné podľa § 420 CSP možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods. 1 CSP). Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolateľ uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods. 2 CSP). Hlavnými znakmi charakterizujúcimi procesnú vadu uvedenú v § 420 písm. f) CSP sú zásah súdu do práva na spravodlivý proces a nesprávny procesný postup súdu znemožňujúci procesnej strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné oprávnenia v takej miere (intenzite), v dôsledku ktorej došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

10.1. Podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom; jeho integrálnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie. Ide napr. o právo na verejné prejednanie sporu za prítomnosti jeho strán, právo vyjadriť sa ku všetkým vykonaným dôkazom, právo na zastúpenie zvoleným zástupcom, právo na predvídateľnosť rozhodnutia a na jeho riadne odôvodnenie, zachovanie rovnosti strán v konaní, na relevantné konanie súdu spojené so zákazom svojvoľného postupu a so zákazom denegatio iustitiae (odmietnutie spravodlivosti).

10.2. Porušením práva na spravodlivý proces v zmysle uvedeného ustanovenia zákona treba rozumieť nesprávny procesný postup súdu spočívajúci predovšetkým v zjavnom porušení kogentných procesných ustanovení, ktoré sa vymyká nielen zo zákonného, ale aj z ústavnoprávneho rámca, a ktoré zároveň znamená aj porušenie ústavou zaručených procesných práv spojených so súdnou ochranou

práva.

11. Pretože dovolateľ namietal nedostatočné odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu, dovolací súd pristúpil k posúdeniu argumentačnej udržateľnosti rozhodnutia odvolacieho súdu z pohľadu, či napĺňa záruky garantujúce, že výkon spravodlivosti v danom prípade nie je arbitrárny (svojvoľný), a či je zachované právo dovolateľa na riadne odôvodnenie rozhodnutia.

12. Ústavný súd Slovenskej republiky vo viacerých svojich rozhodnutiach, aktuálne napr. v uznesení sp. zn. III. ÚS 44/2022 z 27. januára 2022 uviedol, že arbitrárnosť sa v zásade môže prejavovať vo dvoch podobách. Procesná arbitrárnosť je hrubým alebo opakovaným porušením zásadných ustanovení právnych predpisov upravujúcich postup orgánu verejnej moci, hmotnoprávna (meritórna) arbitrárnosť sa prejavuje ako extrémny nesúlad medzi právnym základom pre rozhodovanie veci a závermi orgánu verejnej moci, ktoré sú vo vzťahu k tomuto právnemu základu neobhájiteľné všeobecne akceptovateľnými výkladovými postupmi (II. ÚS 576/2012). Z judikatúry ústavného súdu tiež vyplýva, že arbitrárnosť (i zjavná neodôvodnenosť rozhodnutí) všeobecných súdov je najčastejšie daná rozporom súvislostí ich právnych argumentov a skutkových okolností prejednávaných prípadov s pravidlami formálnej logiky alebo absenciou jasných a zrozumiteľných odpovedí na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (napr. IV. ÚS 115/03). Uvedené nedostatky pritom musia dosahovať mieru ústavnej relevancie, teda ich intenzita musí byť spôsobilá porušiť niektoré z práv uvedených v čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“). O zjavnú neodôvodnenosť alebo arbitrárnosť súdneho rozhodnutia ide spravidla vtedy, ak sa zistí taká interpretácia a aplikácia právnej normy zo strany súdu, ktorá zásadne popiera účel a význam aplikovanej právnej normy, alebo ak dôvody, na ktorých je založené súdne rozhodnutie, absentujú, sú zjavne protirečivé alebo popierajú pravidlá formálnej a právnej logiky, prípadne ak sú tieto dôvody zjavne jednostranné a v extrémnom rozpore s princípmi spravodlivosti (III. ÚS 305/08, IV. ÚS 150/03, I. ÚS 301/06).

13. K námietkam dovolateľa týkajúcim sa nedostatkov odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu treba uviesť, že právo na istú kvalitu súdneho konania, ktorého súčasťou je aj právo strany sporu na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia, je jedným z aspektov práva na spravodlivý proces. Z judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva aj z rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky vyplýva, že základné právo podľa čl. 46 ods. 1 ústavy aj právo podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd v sebe zahŕňajú aj právo na riadne odôvodnenie rozhodnutia (II. ÚS 383/2006). Z odôvodnenia súdneho rozhodnutia musí vyplývať vzťah medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva aj povinnosť súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a návrhmi strán významnými pre rozhodnutie (I. ÚS 46/05, II. ÚS 76/07, obdobne Kraska c/a Švajčiarsko z 29. apríla 1993, Séria A, č. 254-B, str. 49, § 30). Judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva nevyžaduje, aby na každý argument strany, aj na taký, ktorý je pre rozhodnutie bezvýznamný, bola daná odpoveď v odôvodnení rozhodnutia. Ak však ide o argument pre rozhodnutie rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - A, s. 12, § 29, Hiro Balani c. Španielsko z 9. decembra 1994, séria A, č. 303 - B, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998).

14. Z obsahu dovolania vyplýva, že žalovaný namietal nedostatočnosť dôvodov odvolacieho rozhodnutia, pričom najmä poukazoval na námietky ohľadom toho, že nebola daná aktívna legitimácia žalobcu; že žalovaný nedoniesol do opravy nikdy vozidlo ako fyzická osoba, ale ako konateľ spoločnosti a vzhľadom k tomu namietal svoju pasívnu legitimáciu; a že daný vzťah je spotrebiteľský, preto nemôže ísť na ťarchu žalovaného, ktorý nevytvoril zákazkový list, že bolo na ňom uvedené nesprávne meno.

15. V posudzovanom prípade obsah spisu nedáva podklad pre záver, že odvolací súd svoje rozhodnutie odôvodnil spôsobom, ktorým by založil procesnú vadu zmatečnosti v zmysle § 420 písm. f) CSP. Prvoinštančné a odvolacie konanie tvoria z hľadiska jeho predmetu jeden celok (m. m. IV. ÚS 372/08,

IV. ÚS 350/09). Podľa názoru dovolacieho súdu odôvodnenie rozsudku odvolacieho súdu v spojení s odôvodnením rozsudku súdu prvej inštancie spĺňa kritériá pre odôvodňovanie rozhodnutí v zmysle § 393 ods. 2 CSP a § 220 ods. 2 CSP z hľadiska formálnej štruktúry a obsahuje aj zdôvodnenie všetkých pre vec podstatných skutkových a právnych otázok. Z odôvodnení oboch rozhodnutí sú zrejmé právne úvahy odvolacieho aj okresného súdu, ktoré viedli k prijatiu konečného záveru. Súd prvej inštancie spolu s odvolacím súdom uviedli, čo je predmetom konania, aké skutočnosti tvrdili sporové strany, z ktorých vykonaných dôkazov vychádzali, ako ich vyhodnotili, jasne a zrozumiteľne vysvetlili, ktoré skutočnosti vzali za preukázané, teda z akého skutkového stavu veci vychádzali, ktoré ustanovenia zákona aplikovali a ako vec právne posúdili, a zároveň sa vysporiadali s podstatnými vyjadreniami a námietkami strán konania.

15.1. Čo sa týka námietok ohľadom pasívnej legitimácie žalovaného, odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia relevantným a vyčerpávajúcim spôsobom zhodne so súdom prvej inštancie dôvodil, že „...v konaní bolo nesporným, že žalovaný v čase podpisu zákazkového listu žalobcovi netvrdil, že zmluvnou stranou, s ktorou žalobca uzatvára zmluvný vzťah, je obchodná spoločnosť, nie on osobne, a že sa žalobcovi nepreukázal tým, že koná za obchodnú spoločnosť v súlade so spôsobom korešpondujúcim so zápisom v obchodnom registri (tieto okolnosti neboli žalovaným spochybnené ani v odvolaní, práve naopak, aj z dovolania vyplynula ich trvalá nespornosť), že pokiaľ aj žalovaný tvrdil, že nikdy nebol vlastníkom motorového vozidla, túto skutočnosť preukazoval žalobcovi až následne v čase vzniku sporu o zaplatenie a o spôsobe vystavenia faktúry, ale nie v čase uzatvorenia zmluvného vzťahu, kedy by táto skutočnosť mohla byť za určitých okolností pre žalobcu relevantná, (ak by zároveň vystupoval v zmluvnom vzťahu tak, že by žalobcovi bolo zrejmé, že opravu objednáva v mene a na účet spoločnosti P3M), že v rozhodnom čase (v čase uzatvorenia zmluvy o dielo), žalovaný vystupoval vo vzťahu k žalobcovi v súvislosti s opravou vozidla, (zaplatenia ceny, ktorej sa žalobca v tomto konaní domáha), bez akýchkoľvek pochybností ako fyzická osoba, (žalovaný totiž aj v odvolaní jednoznačne uvádza, že zákazkový list, v ktorom bol uvedený ako objednávateľ opravy vozidla, podpísal bez uvedenia, že koná v mene a na účet spoločnosti P3M), že ani z hľadiska obsahu záväzku sa žalobca nemohol dôvodne domnievať, že zmluvný vzťah sa mal týkať obchodnej spoločnosti, nakoľko vozidlo bolo osobné motorové vozidlo určené na osobnú prepravu, kategorizované ako športové vozidlo, ktoré spravidla nie je určené aj na podnikanie, (iná situácia by bola napríklad v prípade dodávkového vozidla, pracovného stroja a pod.) a napokon, že žalovaný v rámci emailovej komunikácie so žalobcom dňa 03. 09. 2019 požadoval urýchlenú realizáciu opráv, pričom vystupoval pod svojím fyzickým menom, keď súčasne uviedol, že požaduje opravu svojho vozidla, a tak nie je nutné čakať na stanovisko poisťovne, lebo náklady opravy uhradí, pričom neuvádzal žiadne označenie, že koná alebo konal v súvislosti s danou opravou ako konateľ obchodnej spoločnosti. Správnym bol preto aj záver súdu prvej inštancie, že vzhľadom na všetky uvedené skutočnosti žalobca dôvodne nadobudol presvedčenie, že zmluvný vzťah týkajúci sa opravy vozidla uzatvára žalovaný ako fyzická osoba konajúca vo svojom mene a na vlastný účet, a že následné konania žalovaného ex post neboli spôsobilé meniť skutkové okolnosti rozhodné v čase uzatvorenia zmluvného vzťahu.”.

15.2. K námietke, že nemôže ísť na ťarchu žalovaného, ktorý nevytvoril zákazkový list, že bolo na ňom uvedené nesprávne meno, dovolací súd uvádza, že odvolací súd sa danému riadne venoval v bodoch 8. až 10. svojho rozhodnutia, kde „...nakoľko ak žalovaný pri objednávaní spornej opravy žalovanému nedal žiadnym spôsobom najavo, že koná v mene a na účet spoločnosti P3M a zákazkový list vystavený žalobcom na žalovaného ako fyzickú osobu, žalovaný podpísal ako fyzická osoba, a teda opravu objednal ako fyzická osoba, žalobca zákazku na opravu vyhotovil správne, o čom svedčí jej samotný, v konaní nesporný, písomne zachytený obsah Zákazka na servis M. zo 17. 07. 2019 a na ňu nadväzujúci email žalovaného z 03. 09. 2019, vystupujúceho ako objednávateľ opravy, adresovaný žalobcovi ako zhotoviteľovi opravy. V tejto súvislosti odvolací súd dodáva, že neobstojí ani námietka žalovaného, že z dokazovania vyplynulo, že tu existovala zaužívaná obchodná prax a žalobcovi, resp. pracovníkom žalobcu bolo s ohľadom na túto prax, (všetky predchádzajúce zákazky na servis, faktúry, objednávky dielov žalobca evidoval na spoločnosť P3M) zrejmé, že žalovaný konal ako štatutárny orgán spoločnosti P3M, nie ako fyzická osoba. Z priloženej emailovej komunikácie totiž nie je možné dospieť k záveru, kto bol objednávateľom predchádzajúcich zákaziek, objednávateľom náhradných dielov a pod., a teda, že v týchto predchádzajúcich obchodných vzťahoch objednávky žalovaného ako fyzickej osoby žalobca bez ďalšieho, (vychádzajúc so zaužívanej obchodnej praxe so spoločnosťou P3M), považoval za objednávky

spoločnosti P3M. Samotná skutočnosť, že žalovaný následne po objednaní náhradných dielov alebo servisu vozidla komunikoval so žalobcom z emailovej adresy a@b.c, nepreukazuje skutočnosť, kto bol objednávateľom tovarov a služieb, ktorých sa táto komunikácia týkala...".

16. V reakcii na dovolacie argumenty žalovaného dovolací súd uvádza, že za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP nemožno považovať to, že odvolací súd svoje rozhodnutie neodôvodnil podľa predstáv dovolateľa, ale len to, že ho neodôvodnil objektívne uspokojivým spôsobom, čo nie je tento prípad. Žalovaný preto neopodstatnene namieta, že mu odvolací súd nedostatočným a nepresvedčivým odôvodnením rozhodnutia znemožnil, aby uskutočňoval jemu patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. V tejto súvislosti považuje dovolací súd za potrebné poznamenať, že odvolací súd v odôvodnení svojho rozhodnutia nemusí dať odpoveď na všetky odvolacie námietky uvedené v odvolaní, ale len na tie, ktoré majú pre rozhodnutie o odvolaní podstatný význam, ktoré zostali sporné, alebo na ktoré považuje odvolací súd za nevyhnutné dať odpoveď z hľadiska doplnenia dôvodov rozhodnutia súdu prvej inštancie (II. ÚS 78/05).

16.1. Skutočnosť, že dovolateľ sa s názorom súdov nižšej inštancie nestotožnil, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu. Za procesnú vadu konania podľa § 420 písm. f) CSP tak nemožno považovať to, že súd neodôvodnil svoje rozhodnutie podľa predstáv dovolateľa. Žalovaný preto neopodstatnene namietal existenciu tejto vady v zmysle § 420 písm. f) CSP.

17. Dovolateľ namietal tiež porušenie zásady rovnosti strán, pokiaľ ide o záver, že žalobca neunesol dôkazné bremeno, že konal ako konateľ spoločnosti P3M s.r.o.

17.1. Rovnosť zbraní sa prejavuje ako rovnaká miera možnosti uplatňovania prostriedkov procesného útoku, ale aj procesnej obrany v medziach stanovených CSP. Obsah princípu rovnosti sporových strán sa v civilnom sporovom konaní prejavuje ako tzv. funkčná rovnosť, spočívajúca v takom procesnom postupe súdu, aby sa každej zo sporových strán umožnilo v rovnakej miere realizovať svoje procesné oprávnenia, napríklad právo navrhovať dôkazy, vyjadriť sa k dokazovaniu či zúčastniť sa pojednávania a pod..

17. 2. Rovnosť účastníkov v konaní (čl. 47 ods. 3 ústavy) súd zabezpečuje vytvorením rovnakých procesných možností na uplatnenie ich práv a plnenie ich povinností. Podstata tejto ústavnej zásady spočíva v tom, že všetci účastníci konania, (osobitne strany civilného sporového konania), majú rovnaké procesné práva a povinnosti, ktoré uplatňujú a plnia za rovnakých procesných podmienok bez zvýhodnenia alebo diskriminácie niektorej z procesných strán. Nerozhoduje procesné postavenie alebo procesná pozícia účastníka (strany sporu), nie je podstatné ani to, ktorý z účastníkov (sporových strán) sa stane žalobcom, a ktorý z účastníkov je žalovaný (m. m. PL. ÚS 43/95 , II. ÚS 35/02 , II. ÚS 121/02 , II. ÚS 135/05 , IV. ÚS 126/09). Táto ústavná zásada zaručuje len procedurálnu rovnosť v určitom konaní, nie „rovnosť“ v zmysle rovnakého či dokonca želaného výsledku pre každého účastníka takéhoto konania.

17.3. Z obsahu spisu nevyplýva, že by došlo k porušeniu zásady rovnosti zbraní, a že by dovolateľ bol postupom súdov pri posudzovaní unesenia dôkazného bremena, že konal ako konateľ spoločnosti P3M s.r.o. akokoľvek ukrátený na svojich procesných právach. Z obsahu tejto dovolacej námietky je zrejmé, že dovolateľ považuje za porušenie zásady rovnosti strán svoj neúspech v otázke posúdenia unesenia dôkazného bremena svojho konania ako konateľa spol. P3M s.r.o., resp. posúdenie tejto otázky súdmi nižšej inštancie v jeho neprospech. Je však potrebné uviesť si, že sporové konanie je konaním, kde vždy proti sebe stoja dve strany, ktorých tvrdenia a záujmy sú v zásade protichodné, úloha súdu je práve v tom, aby na základe vykonaného dokazovania dospel k záveru o (ne)pravdivosti tvrdení tej ktorej strany a prijal právne závery tomu zodpovedajúce. Je teda zrejmé, že jedna strana v spore musí byť vždy tou neúspešnou. Podstata dovolania a jeho dôvodov nemôže byť založená na samotnej skutočnosti neúspechu v konaní a na argumentácii, že súdy mali považovať tvrdenia neúspešnej strany za pravdivé a relevantné. Samotným rozhodnutím súdu a právnym posúdením sporu súdom totiž nemôže dôjsť k porušeniu práva na spravodlivý proces, a teda ani k porušeniu zásady rovnosti zbraní, pretože sa tým strane sporu neznemožňuje realizovať jej procesné oprávnenia v priebehu konania pred súdom.

18. Dovolateľ v zmysle 420 písm. f) CSP namietal aj to, že odvolací súd sa nevyjadril k námietke aktívnej legitímácii žalobcu.

18.1. Podľa § 366 CSP prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak a) sa týkajú procesných podmienok, b) sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu, c) má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo d) ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie.

18.2. Prostriedkami procesného útoku a prostriedkami procesnej obrany sú najmä skutkové tvrdenia, popretie skutkových tvrdení protistrany, návrhy na vykonanie dôkazov, námietky k návrhom protistrany na vykonanie dôkazov a hmotnoprávne námietky. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany sú strany povinné uplatniť včas. Tieto prostriedky nie sú uplatnené včas, ak ich strana mohla predložiť už skôr, ak by konala starostlivo so zreteľom na rýchlosť a hospodárnosť konania. Prostriedky procesného útoku a prostriedky procesnej obrany možno uplatniť najneskôr do vyhlásenia uznesenia, ktorým sa dokazovanie končí. Odvolací súd je totiž viazaný skutkovým stavom tak, ako ho zistil súd prvej inštancie okrem prípadov, ak dokazovanie zopakuje alebo doplní.

18.3. V danej veci žalovaný prvýkrát namietal nedostatok aktívnej legitímácie žalobcu až v odvolacom konaní, a to elektronickým podaním z 29. 06. 2023 (č. l. 263), t. j. jeden deň pred verejným vyhlásením napadnutého rozsudku odvolacieho súdu, nakoľko ten bol verejne vyhlásený 30. 06. 2023. Z danej námietky je zrejmé, že túto jeho novú skutkovú argumentáciu mohol žalovaný predložiť už v štádiu prvoinštančného konania, resp. aspoň vo svojom odvolaní, pričom žalovaný žiadnym spôsobom neodôvodnil, prečo bez svojej viny nemohol uvedené uplatniť v konaní skôr ako deň pred verejným vyhlásením napadnutého rozsudku odvolacieho súdu. Preto daná námietka ohľadom nedostatku aktívnej legitímácie žalobcu s poukázaním na ust. § 366 CSP nebola ani prípustná.

19. Na základe vyššie uvedeného možno uzavrieť, že odvolací súd v konaní nepostupoval spôsobom, ktorý by bol v rozpore s kogentnými procesnými ustanoveniami, a ktorým by došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. Dovolací súd dospel k záveru, že dovolateľ neopodstatnene namieta nesprávny procesný postup odvolacieho súdu, ktorý mal znemožniť uskutočňovanie jeho procesných práv v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f) CSP). Dovolací súd preto dovolanie žalovaného ako procesne neprípustné odmietol podľa § 447 písm. c) CSP.

20. Žalobca bol v dovolacom konaní úspešný, preto mu dovolací súd na základe ustanovenia § 453 ods. 1 s použitím § 255 ods. 1 CSP priznal nárok na náhradu trov dovolacieho konania v plnom rozsahu.

21. Toto uznesenie bolo prijaté senátom najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.